

[Ole Bjørn Kraft.]

minister L. Rasmussen er i Præmisserne ikke meget uenig med Franskmændene; ogsaa den højtærede Forsvarsminister regner med og har offentligt udtalt, at det tyske Valg synes at have øget Muligheden for Krigs Udbrud; men hans Slutning er uægtelig en anden end den, den franske Politiker naaede til. Lad Frankrig bevæbne sig, skriver Paul Boncour, lad os skynde os med at afruste, siger Forsvarsministeren L. Rasmussen.

Hvad er der egentlig at svare hertil? Kun det ene, at Forsvarsminister L. Rasmussen gennem denne Udtalelse har vist, ikke at den højtærede Minister ikke *kan* se, men at han ikke *vil* se, og at han mener sig beføjet til uden Hensyn til Udviklingen i Europa, uden Hensyn til de Følger, som denne Udvikling kan føre med sig for vort Land, at fastholde og søge gennemført den Politik, som Ministeren nu en Gang har gjort sig til Talsmand for. Det er uægtelig en nem og behagelig Maade at drive Politik paa. Gaar Udviklingen i Europa i fredelig Retning, tager man det til Indtægt, gaar Udviklingen i modsat Retning, lader man sig ikke dupere heraf.

Jeg misunder ikke Forsvarsministeren denne Politik, den er saa let at praktisere, men efter min Opfattelse vil det Ansvar, som man paatager sig ved at lade haant om de farefulde Kendsgerninger, man vel kan se, men som er ubehagelige for den Politik, man forfægter, bliver tungt.

Selv om den højtærede Minister saaledes er upaavirket og upaavirkelig af den Udvikling, som jeg her har forsøgt at skildre, nærer jeg endnu et Haab om, at det danske Folk vil vise sig i Besiddelse af mere Virkelighedserkendelse.

Ved Vedtagelsen af Regeringens Nedrustningsforslag var det egentlig Regeringens Mening, at det danske Folk skulde give et Eksempel til Efterfølgelse for Europas øvrige Folk. Men der er ingen, der har interesseret sig for dette Eksempel, der er ingen, der tænker paa Efterfølgelse; men fra de politiske Begivenheder umiddelbart Syd for vor Grænse og fra de Virkninger, som disse Begivenheder har haft i Europa, lyder stærke Røster, der afviser og for-dømmer Tanken om og Ønskeligheden af en isoleret Afrustning, som Regeringspartierne forfægter. Og her gør der sig ingen Partiforskel gældende. Selv de, der varmest har gjort sig til Talsmænd for Fredens og Nedrustningens Sag i Europa, har ikke blot ikke turdet anbefale deres eget Land at give noget Eksempel, at gaa i Spidsen

med isoleret Afrustning, men fra mange Sider lyder der ogsaa indenfor deres Kreds advarende Røster imod gennem en saadan isoleret Afrustning at ændre de militær-politiske Forhold og dermed skabe Usikkerhed og Uligevægt i den Balance, der er tilvejebragt, og dermed øge den Fare for Krig, som allerede nu er tilstrækkelig synlig.

Og det er ikke blot fra de store Lande, at saadanne Røster lyder. Den Diskussion, der i Sommer har været ført om det danske Nedrustningsforslag i vort nærmeste Nabo- og Broderland Sverige, viser klart, at hvad enten det er en Højregering, der er ved Magten i Sverige, eller en Socialdemokrat, der bærer Ansvaret for svensk Politik, er der ingen Uenighed om, at den isolerede Afrustningspolitikens Vej ønsker Sverige ikke at betræde, og at man med Uro og Ængstelse, og man kunde maaske tilføje med dalende Respekt, følger den danske Regerings Planer. Med Styrke peger man her som ogsaa i andre af de Kredse, der er Fredens Bannerførere som vi, paa, at ogsaa de smaa Lande maa bidrage til den internationale Solidaritet; som den svenske Socialdemokrat, den forhenværende Statsminister har sagt det: Skal de demokratiske Lande gøre sig vaabenløse, naar der findes andre, som ruste? Demokrati og Vaabenløshed er et Vovestykke, medens et rustet Demokrati har Mulighed for at holde Orden.

Det er ikke min Opgave i Dag at vende tilbage til alle de Argumenter imod Regeringens Forslag, som under tidligere Debatter er blevet hævdet fra vor Side af forskellige Talere med Hensyn til dets Uforenelighed med den Solidaritetens Politik, der er Grundlaget for de europæiske Nedrustningsbestræbelser, eller med Hensyn til det, som for os er Sagens Kærne, Nødvendigheden af at have et Forsvar for ikke at miste Medbestemmelsesretten over vor Fremtid. Min Tale i Dag har haft det Formaal at vise, at de Farer, vi har frygtet saa stærkt, ikke har været virkelighedsfjern Fantasi, men at de endogsaa hurtigere, end vi havde anet, er blevet en truende politisk Kendsgerning, at den Politik, Regeringspartierne forfægter, er uden Forbindelse med Virkeligheden, er et isoleret og farligt Element i den europæiske Politik, uden Følgeskab af nogen, uden Mulighed for at udøve nogen som helst anden Virkning og Indflydelse paa Tilstanden i Europa end at mangedoble Danmarks udenrigspolitiske Vanskeligheder. Den byder os ikke, den kan ikke byde os nogen som helst Garanti imod at blive inddraget i Krig, den vil efter vor Opfattelse tværtimod